

Αρείου Πάγου 58/2009

Πηγή: ΕΑΕΔ 532/2011, σελ. 330

Εργατικό ατύχημα και χρηματική ικανοποίηση

Επί εργατικού ατυχήματος μπορεί το δικαστήριο να επιδικάσει χρηματική ικανοποίηση και να καθορίσει το εύλογο ποσό, αφού εκτιμήσει τα πραγματικά περιστατικά (είδος προσβολής, βαθμό πταίσματος κ.λπ.).

- Ο προσδιορισμός του ποσού της εύλογης χρηματικής ικανοποίησης η οποία επιδικάζεται στον παθόντα ανήκει στην ελεύθερη κρίση του δικαστηρίου της ουσίας, η οποία δεν υπόκειται στον έλεγχο του Αρείου Πάγου.

- Φορείς της σχετικής αξίωσης για χρηματική ικανοποίηση είναι ο υποστάς άμεσα την ηθική βλάβη και όχι οι οικείοι του.

Πρόεδρος: ο κ. ΗΛ. ΓΙΑΝΝΑΚΑΚΗΣ

Εισηγητής: ο κ. ΝΙΚ. ΠΑΣΣΟΣ

Δικηγόροι: οι κ.κ. Κ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ – Γ. ΚΟΥΔΡΟΓΛΟΥ

I. Από τον συνδυασμό των διατάξεων των άρθρων 297, 298, 300, 330, 914 Α.Κ. προκύπτει ότι οι έννοιες της αμέλειας και της συνυπαιτιότητας είναι νομικές και επομένως η κρίση του δικαστηρίου της ουσίας ως προς τη συνδρομή ή όχι συνυπαιτιότητας του ζημιωθέντος κατά την επέλευση ζημίας (η οποία – συνυπαιτιότητα-αποτελεί και ένα από τα κριτήρια καθορισμού της εύλογης χρηματικής ικανοποίησης για την ηθική βλάβη του παθόντος από αδικοπραξία κατ' άρθρο 932 Α.Κ.) υπόκειται σε αναιρετικό έλεγχο κατ' άρθρο 559 αριθμ. 1 και 19 Κ.Πολ.Δ. Στην προκειμένη περίπτωση το Εφετείο Θεσσαλονίκης, όπως προκύπτει από την προσβαλλομένη απόφασή του (1711/2007), δέχθηκε σε σχέση με το ατύχημα που υπέστη ο 1ος ενάγων (και ήδη 1ος αναιρεσείων) κατά τη διάρκεια της εργασίας του στο εργοστάσιο της εναγομένης (και τώρα αναιρεσίβλητης) εταιρείας και την υπαιτιότητα ως προς αυτό τα εξής: Τη 16.5.2005 ο 1ος ενάγων προσελήφθη από την εναγομένη ως εργάτης αυλής προκειμένου να εργασθεί στο εργοστάσιο παραγωγής σακχαροτεύτλων που διατηρεί η τελευταία στις ..., οι διευθύνοντες όμως το εργοστάσιο της εργοδότης του ανέθεσαν σ' αυτόν καθήκοντα χειριστή μηχανήματος διαχωρισμού τεύτλων που ευρίσκεται στο σημείο κατάληξης της κινούμενης ταινίας μεταφοράς τεύτλων και αποτελείται από κινούμενα ράουλα (κυλίνδρους) με αντίστροφη κίνηση κάθε ένα απ' αυτά ανά δύο, μέσα στα οποία πέφτουν τεύτλα μαζί με τις τυχόν ξένες προσμίξεις, όπως ξύλα, πέτρες, φύλλα, χόρτα κ.λπ. Τη 13.9.2005 καθώς ο 1ος ενάγων εργαζόταν επιβλέποντας τη ροή των τεύτλων παρουσιάσθηκε εμπλοκή στο ως άνω μηχανήμα λόγω πρόσμιξης ξένων ουσιών. Τότε ο 1ος ενάγων προκειμένου να συνεχισθεί η διαδικασία διαλογής των τεύτλων χρησιμοποίησε το δεξιό χέρι του με αποτέλεσμα αυτό να εγκλωβισθεί στα ράουλα μεταξύ 5ου και 6ου άξονα και ο ενάγων να υποστεί ακρωτηριασμό του δεξιού χεριού κάτω από τον αγκώνα. Το εργατικό αυτό ατύχημα, δέχεται περαιτέρω η προσβαλλομένη απόφαση, οφείλεται και σε αμέλεια της εναγομένης, η οποία όφειλε στην επιχείρησή της που γινόταν χρήση μηχανήματος να λάβει όλα τα πρόσφορα και ασφαλή μέτρα για να μη διατρέχει κίνδυνο ο εργαζόμενος από την εργασία του, ειδικότερα δε (α) δεν φρόντισε να υπάρχει προστατευτικό κάλυμμα στο μηχανήμα, ώστε να αποκλείεται η πρόσβαση σε σημείο επικίνδυνο για την πρόκληση ατυχήματος, το οποίο (κάλυμμα) τοποθέτησε αμέσως μετά το ατύχημα, (β) αν και η εναγομένη είχε υποχρέωση να δώσει προηγουμένως τις απαραίτητες οδηγίες στον εργαζόμενο για να είναι προσεκτικός στους κινδύνους που αντιμετώπιζε στην εργασία του, λαμβάνοντας υπόψη ότι είχε γνώσεις δημοτικού, δεν αποδείχθηκε ότι δόθηκε στον ενάγοντα κάποια ιδιαίτερη οδηγία και έγινε κάποια ιδιαίτερη εκπαίδευση για τη χρήση του ως άνω μηχανήματος, αλλ' αντίθετα αποδείχθηκε ότι ο ενάγων είχε εντολή να χρησιμοποιεί τα χέρια του για την απομάκρυνση των ξένων υλών, για τον

σκοπό δε αυτόν προφανώς τον είχε προμηθεύσει με γάντια, (γ) δεν του είχε δώσει και κάποιο αντικείμενο (π.χ. ξύλο) για την απομάκρυνση των ξένων υλών, (δ) η αμέλεια της εναγομένης επιτείνεται και από το γεγονός ότι αυτή ζητούσε από τους εργαζομένους μεγαλύτερη παραγωγικότητα απ' ότι πράγματι μπορούσαν, αφού ήταν περίοδος καμπάνιας και το εργοστάσιο δούλευε όλο το εικοσιτετράωρο, και από τα διδάγματα της κοινής πείρας είναι φανερό ότι η διακοπή του μηχανήματος για 5'-15' κάθε φορά για την απομάκρυνση ξένου αντικειμένου θα προκαλούσε σημαντική καθυστέρηση στην παραγωγή της, με αποτέλεσμα και εξαιτίας της έντασης της εργασίας, «τον υπερβάλλοντα ζήλο», να μην αποφευχθεί το ατύχημα. Στην επέλευση, όμως, του ατυχήματος και στην έκταση των συνεπειών του, δέχεται στη συνέχεια η αναιρεσιβαλλομένη απόφαση, συνετέλεσε και η αμέλεια του ίδιου του 1^{ου} ενάγοντος και δη κατά ποσοστό 30%, αφού αυτός κατά τον χειρισμό του μηχανήματος από έλλειψη της προσοχής που θα επεδείκνυε κάθε μέσος και συνετός εργαζόμενος, όταν παρουσιάσθηκε σ' αυτό εμπλοκή λόγω ύπαρξης ξένων σωμάτων, δεν φρόντισε να σταματήσει τη λειτουργία του και στη συνέχεια ν' απομακρυνθούν οι ξένες ύλες που προκάλεσαν την εμπλοκή, αλλ' απερίσκεπτα και χωρίς προηγουμένως να φροντίσει για την παύση της λειτουργίας του μηχανήματος έθεσε το δεξιό χέρι του στα «ράουλα» και δη μεταξύ 5^{ου} και 6^{ου} άξονα προκειμένου ν' απομακρύνει τις ξένες ύλες, με αποτέλεσμα να συμβεί και από δική του συντρέχουσα αμέλεια το ατύχημα αυτό. Με την κρίση του αυτή το Εφετείο διέλαβε στην απόφασή του ως προς το κρίσιμο ζήτημα της υπαιτιότητας της αναιρεσίβλητης και του πρώτου αναιρεσειόντος και δη την ύπαρξη συντρέχοντος πταίσματος αυτού επαρκείς και χωρίς αντιφάσεις αιτιολογίες που επιτρέπουν τον αναιρετικό έλεγχο για την ορθή ή όχι εφαρμογή των ουσιαστικού δικαίου διατάξεων των άρθρων 300 και 914 Α.Κ. που εφαρμόστηκαν και δεν στέρησε την απόφασή του από νόμιμη βάση ούτε παραβίασε τις ως άνω διατάξεις που σωστά εφάρμοσε, αφού η αποδιδόμενη στον α' αναιρεσειόντα αμελής συμπεριφορά, δηλαδή η προσπάθεια απομάκρυνσης των ξένων σωμάτων από το μηχάνημα με τα χέρια του και κατά τη διάρκεια της λειτουργίας αυτού, δεν αντιφάσκει προς τις παραδοχές ειδικότερα ότι (α) η ανατεθείσα στον α' αναιρεσειόντα εργασία ήταν ακριβώς ο καθορισμός του μηχανήματος από τις ξένες προσμίξεις με τα χέρια του, (β) η αναιρεσίβλητη ζητούσαν από τους εργαζομένους μεγαλύτερη παραγωγικότητα απ' ότι πράγματι μπορούσαν, καθ' όσον ήταν περίοδος καμπάνιας και το εργοστάσιο δούλευε όλο το εικοσιτετράωρο, και από τα διδάγματα της κοινής πείρας είναι φανερό ότι η διακοπή του ως άνω μηχανήματος για 5' -15' κάθε φορά για την απομάκρυνση ξένου αντικειμένου θα προκαλούσε σημαντική καθυστέρηση στην παραγωγή, και τούτο διότι η προσβαλλομένη απόφαση δεν περιέχει συγχρόνως και την παραδοχή ότι η αναιρεσίβλητη είχε δώσει την εντολή ο καθορισμός του μηχανήματος να γίνεται κατά τη λειτουργία του και χωρίς τη διακοπή αυτής. Επομένως πρέπει ν' απορριφθεί ο 1^{ος} λόγος αναιρέσεως από τον αριθμό 19 του άρθρου 559 Κ.Πολ.Δ. αλλά και από τον αριθμό 1 αυτού.

II. Σύμφωνα με το άρθρο 932 Α.Κ. σε περίπτωση αδικοπραξίας, ανεξάρτητα από την αποζημίωση για την περιουσιακή ζημία, το δικαστήριο μπορεί να επιδικάσει εύλογη κατά την κρίση του χρηματική ικανοποίηση λόγω ηθικής βλάβης, αυτό δε ισχύει ιδίως για εκείνον που έπαθε προσβολή της υγείας του κ.τ.λ. Από τη διάταξη αυτή προκύπτει ότι παρέχεται μ' αυτήν η ευχέρεια στο δικαστήριο να επιδικάσει χρηματική ικανοποίηση και να καθορίσει το εύλογο ποσό γι' αυτήν, αφού εκτιμήσει ως κριτήρια του ύψους αυτού τα τιθέμενα υπ' όψιν του πραγματικά περιστατικά (το είδος της προσβολής, τον βαθμό του πταίσματος του υποχρέου, το τυχόν συντρέχον πταίσμα του παθόντος, την περιουσιακή και κοινωνική κατάσταση των μερών κ.τ.λ.) με βάση τους κανόνες της κοινής πείρας και λογικής. Σύμφωνα με τα προαναφερθέντα ο προσδιορισμός του ποσού της κατ' άρθρο 932 Α.Κ. εύλογης χρηματικής ικανοποίησης που επιδικάζεται στον παθόντα σε περίπτωση αδικοπραξίας αφέθηκε στην ελεύθερη κρίση του δικαστηρίου της ουσίας, η οποία δεν υπόκειται στον έλεγχο του Αρείου Πάγου, αφού σχηματίζεται από την εκτίμηση πραγματικών γεγονότων

(άρθρο 561 παρ. 1 Κ.Πολ.Δ.), χωρίς την υπαγωγή του πορίσματος σε νομική έννοια, ώστε να μπορεί να νοηθεί εσφαλμένη εφαρμογή του νόμου είτε ευθέως είτε εκ πλαγίου (άρθρο 559 αριθμ. 1 και 19 Κ.Πολ.Δ.). Η κρίση αυτή του δικαστηρίου της ουσίας δεν υπόκειται σε αναιρετικό έλεγχο ούτε και από την άποψη της παραβίασης ή μη της αρχής της αναλογικότητας που εισάγεται ως νομικός κανόνας με τη διάταξη του άρθρου 25 παρ. 1 του Συντάγματος. Ειδικότερα με το άρθρο 25 παρ. 1 εδάφιο τέταρτο του Συντάγματος, όπως αυτό ισχύει μετά τη συνταγματική αναθεώρηση του έτους 2001, τίθεται ο κανόνας ότι οι κάθε είδους περιορισμοί που μπορούν να επιβληθούν στα ατομικά δικαιώματα «πρέπει να προβλέπονται είτε απ' ευθείας από το Σύνταγμα είτε από τον νόμο, εφόσον υπάρχει επιφύλαξη υπέρ αυτού, και να σέβονται την αρχή της αναλογικότητας». Κατά την αρχή αυτή οι νομίμως επιβαλλόμενοι περιορισμοί των ατομικών δικαιωμάτων πρέπει να πληρούν τα ακόλουθα κριτήρια, δηλαδή να είναι α) κατάλληλοι, ήτοι πρόσφοροι για την πραγμάτωση του επιδιωκόμενου σκοπού, β) αναγκαίοι, ώστε να προκαλούν τον ελάχιστο δυνατό περιορισμό στον ιδιώτη ή το κοινό, και γ) εν στενή έννοια αναλογικοί, να τελούν δηλαδή σε εσωτερική αλληλουχία με τον επιδιωκόμενο σκοπό, ώστε η αναμενόμενη ωφέλεια να μην υπολείπεται της επερχόμενης εξ αυτών βλάβης. Η αρχή της αναλογικότητας, αποτελούσα κανόνα δικαίου ως έχουσα πρωταρχικώς επιτακτικό δεοντολογικό περιεχόμενο, στον χώρο του ιδιωτικού δικαίου ενεργεί στις σχέσεις μεταξύ των ιδιωτών μέσω των γενικών ρητρών και των αορίστων νομικών εννοιών που θεσπίζει ο κοινός νομοθέτης προς εξειδίκευσή τους. Στο πεδίο των αδικοπρακτικών σχέσεων (άρθρο 914 επ. Α.Κ.), και ειδικότερα στο ζήτημα του μέτρου της επιδικάσεως χρηματικής ικανοποίησης λόγω ηθικής βλάβης, ενεργεί μέσω της διάταξης του άρθρου 932 Α.Κ. Επομένως δεν έχει άμεση εφαρμογή η ως άνω συνταγματική επιταγή για την τήρηση της αρχής της αναλογικότητας, η δε απόφαση του δικαστηρίου της ουσίας που καθορίζει την επιδικαστέα χρηματική ικανοποίηση σε ποσό δυσανάλογα υψηλό ή χαμηλό δεν παραβιάζει την ως άνω συνταγματική διάταξη, αφού αυτή δεν είναι εφαρμοστέα και συνεπώς δεν ελέγχεται αναιρετικά με βάση το άρθρο 559 αριθμ. 1 και 19 Κ.Πολ.Δ.

Στην προκειμένη περίπτωση το Εφετείο με την προσβαλλόμενη απόφασή του δέχθηκε ότι ο ενάγων (α' αναιρεσειών) από το ως άνω ατύχημα υποβλήθηκε σε ακρωτηριασμό του ΔΕ αντιβραχίου κάτω από τον αγκώνα και ακολούθως λαμβάνοντας υπ' όψιν το γεγονός ότι αυτός ήταν ηλικίας 40 ετών, έγγαμος και πατέρας 3 παιδιών, τις συνθήκες του ατυχήματος, το είδος της προσβολής, τον βαθμό του ππαισματος της εναγομένης και του συντρέχοντος ππαισματος αυτού και την κοινωνική και οικονομική κατάσταση των διαδίκων, από τους οποίους η εναγομένη αποτελεί επιχείρηση εισηγμένη στο Χρηματιστήριο Αξιών Αθηνών και διατηρεί πέντε εργοστάσια επεξεργασίας σακχαροτεύτλων στην Ελλάδα και δύο στη Σερβία, προσδιόρισε την εύλογη χρηματική ικανοποίηση για την ηθική βλάβη που υπέστη από τη σε βάρος του ως άνω αδικοπραξία στο ποσό των 130.000 ευρώ. Με τον δεύτερο και κατά το α' σκέλος του λόγο αναίρεσης προσάπτεται στην προσβαλλόμενη απόφαση η αιτίαση ότι με το να επιδικάσει στον πρώτο αναιρεσειόντα το ποσό των 130.000 ευρώ χρηματική ικανοποίηση λόγω ηθικής βλάβης για τον ως άνω τραυματισμό του παραβίασεν ευθέως, άλλως εκ πλαγίου (άρθρο 559 αριθμ. 1 και 19 Κ.Πολ.Δ.) την κατ' άρθρο 25 του Συντάγματος αρχή της αναλογικότητας για το άρθρο 932 Α.Κ.

Ο λόγος αυτός πρέπει σύμφωνα με τα προδιαληφθέντα ν' απορριφθεί ως απαράδεκτος, καθ' όσον το καθορισθέν με την απόφαση του Εφετείου ποσό, που δεν υπερβαίνει τα ακραία όρια της διακριτικής ευχέρειας του δικαστηρίου, δεν υπόκειται απ' ευθείας σε έλεγχο μέσω της αρχής της αναλογικότητας. Ο αυτός ως άνω δεύτερος λόγος της αίτησης αναίρεσης κατά το β' σκέλος του, με το οποίο αποδίδεται εσφαλμένη εφαρμογή των άρθρων 330, 914 και 932 Α.Κ. (άρθρο 559 αριθμ. 1 Κ.Πολ.Δ.) είναι απορριπτέος ως αβάσιμος.

III. Από τη διάταξη του άρθρου 931 Α.Κ., που ορίζει ότι «η αναπηρία ή παραμόρφωση που προξενείται στον παθόντα λαμβάνεται ιδιαίτερα υπόψη κατά την

επιδίκαση της αποζημίωσης, αν επιδρά στο μέλλον του» σε συνδυασμό με εκείνες των άρθρων 298, 299, 914, 929 και 932 Α.Κ., προκύπτει ότι η αναπηρία ή η παραμόρφωση που προξενείται στον παθόντα, ανεξαρτήτως φύλου, εκτός από την επίδραση, την οποία μπορεί ν' ασκήσει τόσο στο ύψος των χρηματικών ποσών που θα στερείται παθών στο μέλλον ή θα ξοδεύει επί πλέον της αύξησης των δαπανών του, όσο και στο ύψος της χρηματικής ικανοποίησης που θα επιδικασθεί για την ηθική βλάβη, μπορεί να θεμελιώσει και αυτοτελή αξίωση για αποζημίωση, αν επιδρά στο μέλλον του. Η διατύπωση της διάταξης του άρθρου 931 Α.Κ. περιέχει βάση για τέτοια αξίωση, αν και εφόσον, κατά την αληθή έννοιά της, η αναπηρία ή η παραμόρφωση επιδρά στο οικονομικό μέλλον του παθόντος που δεν μπορεί να καλυφθεί εντελώς με τις παροχές, οι οποίες προβλέπονται από τις διατάξεις των άρθρων 929 και 932 Α.Κ. που συνθέτουν την ως άνω έννοια της επίδρασης της αναπηρίας ή της παραμόρφωσης στο μέλλον του παθόντος. Η ως άνω αυτοτελής αξίωση αφορά στον καθορισμό και μόνον αποζημίωσης για περιουσιακή ζημία, και μάλιστα μελλοντική, και όχι χρηματικής ικανοποίησης λόγω ηθικής βλάβης, η οποία αποκαθίσταται κατ' άρθρο 932 Α.Κ. και η οποία δεν μπορεί να βρει έρεισμα και στη διάταξη του άρθρου 931 Α.Κ., στην οποία γίνεται λόγος για «αποζημίωση» (Ολ. Α.Π. 18/2008). Στην προκειμένη περίπτωση το Εφετείο με την προσβαλλόμενη ως άνω απόφασή του, δεχθέν επίσης ότι η ως άνω μόνιμη σωματική αναπηρία του (1^{ου}) ενάγοντος είναι βλαπτική για τη ζωή του, αποτελεί ανυπέρβλητο εμπόδιο στο μέλλον του και θα δημιουργεί ισόβια δυσμενείς ψυχολογικές επιδράσεις, επεδίκασε σ' αυτόν, λαμβάνοντας υπόψη και το ποσοστό συνυπαιτιότητάς του, κατ' άρθρο 931 Α.Κ., το ποσό των 30.000 ευρώ (εσφαλμένα, όμως – άρθρα 34 παρ. 2, 60 παρ. 3 α.ν. 1846/1951, 16 παρ. 1 ν. 551/1915 – Ολ. Α.Π. 18/2008), χαρακτηρίζοντας, μάλιστα, αυτό ως εύλογη χρηματική παροχή και όχι ως αποζημίωση, κατά τα προαναφερθέντα. Με τον τρίτο λόγο αναίρεσης προσάπτεται στην αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση η πλημμέλεια ότι εκδικάζοντας στον πρώτο αναιρεσιόνοτα το ποσό των 30.000 ευρώ κατ' άρθρο 931 Α.Κ., το οποίο βρίσκεται σε προφανή δυσαναλογία με τη βλάβη που υπέστη, αντί του ζητηθέντος ποσού των 500.000 ευρώ, παραβίασεν ευθέως, άλλως εκ πλαγίου, την κατ' άρθρο 25 του Συντάγματος αρχή της αναλογικότητας για το άρθρο 931 Α.Κ. Ο λόγος αυτός, εφόσον το επιδικασθέν ποσόν για την αιτία αυτή αποτελεί αποζημίωση (και όχι εύλογη χρηματική παροχή), πρέπει ν' απορριφθεί ως απαράδεκτος, διότι πλήττει την αναιρετικώς ανέλεγκτη εκτίμηση της ουσίας πραγματικών περιστατικών και δη το ύψος του επιδικασθέντος ποσού (άρθρο 561 παρ. 1 Κ.Πολ.Δ.).

IV. Με τον 4^ο λόγο αναίρεσης αποδίδεται στην προσβαλλόμενη απόφαση η πλημμέλεια ότι κατ' εσφαλμένη ερμηνεία των άρθρων 914 και 932 Α.Κ. (άρθρο 559 αριθμ. 1 Κ.Πολ.Δ., το οποίο πάντως δεν αναφέρεται στο αναιρετήριο) δεν επιδίκασε στους 2^η (σύζυγο του 1^{ου}), 3^η, 4^η, και 5^ο (τέκνα αυτού) αναιρεσιόντες εύλογη χρηματική ικανοποίηση λόγω ηθικής βλάβης από τη σε βάρος του πρώτου αδικοπραξία. Ο λόγος αυτός πρέπει ν' απορριφθεί ως μη νόμιμος, διότι από τη διάταξη του άρθρου 932 Α.Κ. προκύπτει ότι σε περίπτωση προσβολής της υγείας προσώπου φορέας της σχετικής αξίωσης για χρηματική ικανοποίηση είναι ο υποστάς άμεσα την ηθική βλάβη, κατά του οποίου στρέφεται η αδικοπραξία, ενώ τρίτα πρόσωπα, που ανήκουν συνήθως στο άμεσο οικογενειακό περιβάλλον του θύματος της αδικοπραξίας, έστω και αν υφίστανται ψυχικό πόνο από την αδικοπραξία που στρέφεται κατά του οικείου τους, κατά κανόνα θεωρούνται τρίτοι και δεν καθίστανται και αυτά φορείς της σχετικής αξίωσης για χρηματική ικανοποίηση.

V. Με τον πέμπτο και τελευταίο λόγο αναίρεσης από το άρθρο 559 αριθμ. 19 Κ.Πολ.Δ., αποδίδεται στην προσβαλλόμενη απόφαση ότι εντελώς αναπιολόγητα αναγνώρισε την υποχρέωση της αναιρεσίβλητης να καταβάλει στη β' αναιρεσιόνοσα λόγω στέρξης των υπηρεσιών του α' απ' αυτούς στη λειτουργία του συζυγικού οίκου το ποσό των 100 ευρώ μηνιαίως, ενώ έπρεπε ν' αναγνώρισε την υποχρέωση αυτής για την καταβολή του ζητηθέντος ποσού των 150 ευρώ, κατ' εσφαλμένη δε εφαρμογή των άρθρων 300 και 914 Α.Κ. συνυπολόγισε στο ποσό αυτό ποσοστό

30% λόγω συντρέχοντος πταίσματος του α' αναιρεσείου, τον οποίον όμως ουδενός βαθμού υπαισιότητα βαρύνει. Ο λόγος αυτός είναι απορριπτός κατά το α' σκέλος του ως απαράδεκτος, διότι πλήττει στην πραγματικότητα την αναιρετικώς ανέλεγκτη εκτίμηση της ουσίας των πραγματικών περιστατικών, εφόσον το αποδεικτικό πόρισμα διατυπώνεται σαφώς (άρθρο 561 παρ. 1 Κ.Πολ.Δ.), κατά δε το β' σκέλος του ως αβάσιμος, διότι, εφόσον το δικαστήριο της ουσίας δέχθηκε τη συνδρομή συντρέχοντος πταίσματος του παθόντος, ορθώς εφάρμοσε το άρθρο 300 Α.Κ. προβαίνοντας σε ανάλογη μείωση του αναγνωρισθέντος ως οφειλομένου κατ' αρχήν για την ως άνω αιτία ποσού.

Επομένως, η κρινόμενη αίτηση αναίρεσης πρέπει ν' απορριφθεί στο σύνολό της και να καταδικασθούν οι ηττώμενοι αναιρεσείου στη δικαστική δαπάνη της αναιρεσίβλητης κατά τα ειδικότερα στο διατακτικό διαλαμβανόμενα. (Απορρίπτει την αίτηση για αναίρεση της 1711/2007 απόφασης του Εφετείου Θεσσαλονίκης).